

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropizacji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieśniczej w Poznaniu

Rok II

17 sierpnia 1946

Nr 33

Prywatna rejestracja pojazdów mechanicznych

Z dniem 1 lipca 1946 r. dotychczasowi posiadacze pojazdów mechanicznych uzyskali prawo rejestracji pojazdów mechanicznych na własne imię.

Z powyższego wynika, że wszystkie przedsiębiorstwa prywatne tak handlowe jak i przemysłowe mają prawo i to do 30 września 1946 r. przerejestrować pojazdy mechaniczne zapisane na urzędy, władze państwowe, zjednoczenia, zrzeszenia itp. O ile dotychczasowi posiadacze (użytkownicy) do 30 września br. nie skorzystają z przysługującego im uprawnienia przerejestrowania na rzecz prawych właścicieli, wówczas pojazdy te będą stanowiły własność Skarbu Państwa.

Podstawowym warunkiem rejestracji jest przedłożenie dowodu bezspornej własności pojazdu mechanicznego, który to dowód musi być przedłożony w oryginale lub uwierzytelnionym notarialnie odpisie.

Za dowód własności uznaje się dokumenty stwierdzające w sposób niewątpliwy, że pojazd jako całość (nie jego część, wrak itp.) jest identyczny ze zgłoszonym do rejestracji i stanowi własność zgłaszającego.

Jako dowody własności można przedłożyć dokumenty wystawione przez władze polskie lub powołane do tego instytucje (również przedwojenne), np. sklepy sprzedaży samochodów, autoryzowane po wojnie firmy handlu samochodowego, wyroki sądowe, dowody nabycia z licytacji publicznej, jak również dokumenty wystawione za granicą, złożone z dowodem oclenia pojazdu.

Poleca się przedkładanie omawianych dokumentów w uwierzytelnionych notarialnie lub urzędowo odpisach z uwagi na to, że muszą one pozostać w aktach rejestracyjnych. Właściciel przez złożenie oryginalnego dokumentu pozbawia się możliwości udowodnienia w razie potrzeby własności pojazdu mechanicznego.

Jako autoryzowane firmy uznaje się tylko Składnice i Punkty Zbytu Centrali Zbytu Samochodów (C. Z. S.).

Instytucjami uprawnionymi do wystawiania dokumentów, uznanych za dowody własności uważa się Okręgowe Urzędy Li-

kwidacyjne (poprzednio Tymczasowy Zarząd Państwowy) (T. Z. P.), Składnice i Punkty Zbytu (C. Z. S.) oraz Państwowe Zakłady i Warsztaty Samochodowe.

Oprócz wyżej wymienionych instytucji uprawnionych do wystawiania dokumentów, uznanych za dowody własności mają również być uznane:

1. dowody uzyskania od Naczelnego Dowództwa Wojska Polskiego przydziału pojazdu mechanicznego.
2. dowody nabycia pojazdy mechanicznego z demobilu Wojska Polskiego w postaci:
 - a) protokołu zdawczo-odbiorczego (Departament Służby Samochodowej),
 - b) potwierdzenia odbioru zapłaty z koncesji ogólnej Departamentu Służby Samochodowej Ministerstwa Obrony Narodowej.

Przykład: Firma prywatna nabyła samochód osobowy, ciężarowy lub motocykl, na który nie posiada dowodu własności. Na omawiany pojazd mechaniczny, stanowiący własność niemiecką, musi faktyczny właściciel uzyskać prawo własności Okręgowego Urzędu Likwidacyjnego (O. U. L.), który po oszacowaniu danego pojazdu mechanicznego

przelicza jego wartość szacunkową, biorąc za podstawę przedwojenną cenę danego samochodu z roku 1939 pomnożoną przez 10, odejmując od tak ustalonej sumy stopień zużycia wozu. Na skutek zużycia wozu cena nie może spaść poniżej 50 proc. ceny szacunkowej. O ile posiadacz (użytkownik) poczynił wkłady na uruchomienie pojazdu, remonty, zakup brakujących części itp., to te wkłady nie są brane pod uwagę, gdyż wzbронiony jest szacunek wraku na kompletnych pojazdach. Kwotę w ten sposób ustaloną wpłaca się do kasy lub na rachunek O. U. L. i dotychczasowy posiadacz samochodu staje się wówczas prawnym i faktycznym właścicielem pojazdu mechanicznego.

Na podstawie posiadanego dowodu własności może się ubiegać o rejestrację pojazdu mechanicznego w Okręgowym Urzędzie Samochodowym (O. U. S.).

W razie zmiany właściciela

W tym numerze:

Prywatna rejestracja pojazdów mechanicznych — Specjalne dopłaty drogowe na rzecz samorządów — Projekt poboru przedpłat na podatki obrotowy i dochodowy przy uboju zwierząt — Zwłoka w płaceniu zaliczek na podatki — Poradnik księgowego — Podstawy prawne zrzeszeń gospodarczych sektora prywatnego — Wznowienie przydziałów samochodów dla firm prywatnych — Wykazy potrąceń podatku od wynagrodzeń.

W najbliższych numerach:

Organizacja przedsiębiorstw — Składki na rzecz ubezpieczenia wypadkowego — Poradnik księgowego — Gospodarstwa ogrodnicze a podatek obrotowy — Wierzytelności podatkowe — Danina komunalna na remont domów — Ze zjazdu Izby Przem.-Handl. w Szczecinie — Kongres rzemiosła w Bydgoszczy.

Stałe działy:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel.

pojazdu należy przerejestrować pojazd na nowego właściciela, przy czym ten winien żądać załączenia kolejnych dowodów zmiany własności pojazdu (potwierdzenia przeniesienia tytułu własności, niezależnie od zwrotu dowodu rejestracji).

Przedsiębiorstwa prywatne często miały zarejestrowany pojazd mechaniczny na pewne ministerstwo, np. Ministerstwo Apropozycji i Handlu. Chcąc uzyskać przerejestrowanie na własne imię należy oprócz przedłożenia dowodu własności danego samochodu (który można otrzymać w sposób wyżej wskazany) uzyskać pisemną zgodę danego ministerstwa, na który pojazd był zarejestrowany.

Przy rejestracji wozów ciężarowych i autobusów obowiązuje dla tych pojazdów napis boczny, określający właściciela i jego adres malowany na podwoziu (drzwiczki boczne, skrzynia nadwozia, przyczepka), który powinien być zrobiony przed przeglądem technicznym pojazdu. Dotyczy to pojazdów już zarejestrowanych.

Przydziały materiałów pędnych po cenach sztywych nie przysługują pojazdom mechanicznym zarejestrowanym na prywatne osoby fizyczne lub prawne.

mgr T. W.

Specjalne dopłaty drogowe na rzecz samorządów

Niektóre z powiatowych związków samorządowych przystąpiły ostatnio do podejmowania uchwał w sprawie specjalnych dopłat na rzecz powiatowych związków samorządu terytorialnego za nadmierne zużycie dróg powiatowych.

Z uwagi na to, iż dopłaty te stanowią nowe obciążenie dla sektora gospodarczego, pragniemy zapoznać Czytelników z głównymi zasadami, na których opierają się podejmowane przez samorządy uchwały.

Podstawa prawna, na której oparte są omawiane uchwały, nie jest jednolicie stosowana.

Jedne ze związków samorządowych opierają się na postanowieniach art. 16 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych, inne natomiast na postanowieniach rozporządzenia ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20-go kwietnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38. poz. 253) o specjalnych dopłatach drogowych, które jednakże pozbawione jest legitymacji prawnej, jeżeli chodzi o rok 1946.

Dekret bowiem z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych wchodzący w życie z dniem 1 stycznia 1946 r. zawiera nową delegację dla ministra Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych, którzy mają dopiero wydać szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg w porozumieniu z ministrami Skarbu i Komunikacji.

Do uiszczenia dopłat zobowiązane są wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe jak kopalnie, tartaki, młyny, cukrownie, huty gorzelnie, cegielnie, kliniownie kamieniolomy, wyreby lasów, skupy i wymiany zboża na mąkę, budowlane itp., o ile przewozy dokonywane trakcją konną przez te przedsiębiorstwa lub zakłady bądź też przez osoby trzecie z racji istnienia tych przedsiębiorstw lub zakładów, przekraczają rocznie 500 tonn.

Wydatki spowodowane dla zarządu drogowego przez nadmierne zużycie dróg powiatowych będą przekazywane w całości przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe nadmiernie zużywające drogi.

Koszty spowodowane nadmiernym zużyciem poszczególnych dróg zostaną ustalone przez porównanie przeciętnych kosztów utrzymania powiatowych dróg tegoż typu w danym powiecie z kosztami utrzymania drogi ulegającej nadmiernemu zużyciu.

Różnica tych kosztów wyrazi koszty spowodowane nadmiernym zużyciem drogi. Koszty te zostaną rozdzielone na wszystkie osoby nadmiernie zużywające daną drogę i to proporcjonalnie do ilości przewozów wyrażonych w tonno-kilometrach.

Wymierzona specjalna dopłata może być zastąpiona przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a płatnikiem. Ewentualna zniżka dopłaty nie może powodować zwiększenia obciążenia dla innych płatników.

Wymiaru dopłat dokonuje wydział powiatowy na podstawie deklaracji złożonych przez przedsiębiorstwa. Deklaracje winny być składane na wezwanie władzy wymiarowej na formularzu dostarczonym przez nią przedsiębiorstwu.

W miesiącu grudniu każdego roku wysyła władza wymiarowa do przedsiębiorstw formularz deklaracji wraz z wezwaniem do ich wypełnienia i przedłożenia władzy wymiarowej w ciągu 14 dni licząc od dnia doręczenia wezwania.

Celem ustalenia podstaw wymiaru dopłat władze wymiarowe mają prawo:

- zażądać od osób prowadzących przedsiębiorstwa na własny rachunek lub ich zastępców prawnych oraz ich administratorów, od świadków i znawców, odpowiedzi na określone pytania, w razie zaś wątpliwości co do udzielonych odpowiedzi — żądać od przedsiębiorców, ich zastępców lub administratorów, przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych oraz innych dowodów;
- zwracać się do zarządów innych związków komunalnych, jako też do władz państwowych o podanie podstaw opodatkowania ujawnionych przy wymiarze podatków państwowych i komunalnych.

O dokonaniem wymiarze władza wymiarowa zawiadamia płatników osobnym pismem (zawiadomienie o wymiarze).

Zawiadomienie o wymiarze powinno być doręczone adresatowi za dowodem doręczenia. Winno ono zawierać oznaczenie wymierzonej kwoty, przytoczenie podstawy wymiaru i sposobu jej ustalenia oraz wezwanie do uiszczenia dopłaty w terminach oznaczonych.

Przeciw wymiarowi dopłat za nadmierne zużycie dróg powiatowych służy przedsiębiorstwu dotkniętemu wymiarem w ciągu dni 14 prawo wniesienia sprzeciwu do Wydziału Wojewódzkiego w Poznaniu za pośrednictwem wydziału powiatowego. Czasokres do złożenia sprzeciwu biegnie od dnia następnego po doręczeniu zawiadomienia o wymiarze.

Założenie sprzeciwu nie zwalnia od uiszczenia dopłaty.

Wymierzona dopłatę uiszcza się w dwóch równych ratach płatnych w dniu 15 stycznia i w dniu 15 marca.

Nieuiszczone w terminie przepisany dopłaty ściągnięte będą w drodze przymusowej z doliczeniem dodatku za zwłokę w myśl art. 38 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych oraz kosztów egzekucyjnych przysługujących na rzecz związku samorządu terytorialnego.

Wymierzone dopłaty drogowe nie ulegają zaliczeniu ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, handlu i przemysłu ani na komunalne dodatki do państwowych podatków od gruntów, budynków, handlu i przemysłu.

Projekt poboru przedpłat na podatki obrotowy i dochodowy przy uboju zwierząt

Jeżeli sprawność postępowania podatkowego tego wymaga, władza podatkowa naczelną może zarządzić w drodze rozporządzenia obliczanie i pobór niektórych danin publicznych od poszczególnych grup podatników za pośrednictwem płatników i to bądź na całym obszarze Państwa, bądź w jego określonej części, bądź też w poszczególnych gminach.

Rozporządzenia te mogą także przyznawać płatnikom za czynności związane z obliczeniem i poborem daniny wynagrodzenie i określać jego wysokość.

Jeżeli płatnik obciążony został obowiązkiem obliczania i poboru przedpłat na podatek obrotowy lub dochodowy od podatników dokonujących uboju zwierząt w rzeźni lub handlu mięsem albo wyrobami mięsnymi, ministrowi

skarbu służy prawo określania podstawy obliczania tych przedpłat i terminu ich płatności.

Otrzymał projekt rozporządzenia ministra skarbu o obliczaniu i poborze przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy od podatników dokonywujących uboju zwierząt lub handlujących mięsem w rzeźni.

Z uwagi na to, że zdaniem naszym omawiany projekt w ostatecznej swej redakcji nie ulegnie znacznym zmianom, podajemy najważniejsze postanowienia do wiadomości zainteresowanych Czytelników, których liczba jest dość znaczna i obejmuje nie tylko podatników dokonywujących uboju zwierząt lub handlujących mięsem albo wyrobami mięsnymi, lecz nadto wszystkie zarządy gminne (miejskie) utrzymujące rzeźnie, lekarzy weterynaryjnych oraz ew. oglądaczy wyznaczonych przez zarządy gminne do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Rozporządzenie to wchodzi w życie od dnia 1 października 1946 r.

Obowiązek podatkowy.

Podatnicy, dokonywujący uboju zwierząt rzeźnych lub handlujący mięsem w rzeźni, obowiązani są do wpłacania przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy przy sposobności urzędowego badania zwierząt rzeźnych przed ubojem i po uboju.

Nie uważa się za podatników osób, które dokonywują uboju zwierząt rzeźnych, przeznaczonych do spożycia we własnym gospodarstwie domowym.

Za zwierzęta rzeźne uważa się: bydło rogate, świnie, owce, konie i inne zwierzęta ciepłokrwiste.

Podstawa obliczenia i wysokość przedpłat.

Podstawę obliczenia przedpłaty na podatek obrotowy i dochodowy stanowi:

a) w odniesieniu do podatników, dokonywujących uboju zwierząt rzeźnych — wartość podanego ubojowi zwierzęcia rzeźnego, obliczona według ceny za 1 kg wagi żywej, płatonej w dniu badania zwierzęcia w miejscowych obrotach handlowych,

b) w odniesieniu do podatników, handlujących mięsem albo wyrobami mięsnymi — wartość mięsa, obliczona według ceny za 1 kg mięsa, płatonej w dniu dokonania transakcji.

Kwotę wartości dla celów obliczenia przedpłaty zaokrągla się do pełnego dziesiątka złotych w dół.

Wysokość przedpłaty wynosi:

a) dla spółdzielni = 6 proc. wartości zwierzęcia rzeźnego lub mięsa,

b) dla pozostałych podatników = 10 proc. wartości zwierzęcia rzeźnego lub mięsa.

Obliczoną kwotę przedpłaty zaokrągla się do jednego złotego w dół.

Platnicy

Obowiązek obliczania i poboru przedpłaty na podatek obrotowy i dochodowy od podatników, dokonujących uboju zwierząt rzeźnych lub handlujących mięsem w rzeźni, nakłada się na całym obszarze Państwa:

a) w gminach utrzymujących rzeźnie — na zarządy gminne (miejskie),

b) w pozostałych gminach — na lekarzy weterynaryjnych, a w ich braku na oglądaczy, wyznaczonych przez zarządy gminne (miejskie) do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Zarządy gminne (miejskie), lekarze weterynaryjni, a w ich braku także i oglądacze są płatnikami w rozumieniu art. 17 ust. 3 dekretu o postępowaniu podatkowym: „Płatnikiem jest strona, która z mocy ustawy lub rozporządzenia obowiązana jest do obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego i do wpłacenia jej na rachunek właściwej władzy podatkowej”.

Platnicy, na podstawie art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych odpowiadają z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych.

Poza tym do zobowiązania płatnika stosuje się te same przepisy co do zobowiązania podatkowego podatnika. Przepisy ustaw ograniczające odpowiedzialność płatników pozostają w mocy.

Technika obliczania i poboru przedpłat.

Czynności obliczania i poboru przedpłaty płatnik wykonuje równocześnie z obliczeniem i poborem opłaty od

uboju na rzecz rzeźni albo za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa.

Platnik wystawia podatnikowi pokwitowanie według urzędowego wzoru. Blankiet pokwitowania składa się z właściwego pokwitowania, które otrzymuje podatnik oraz z dwóch egzemplarzy dowodu wpłaty, wypełnianych równocześnie i z pokwitowaniem przebitkowo za pomocą kalki.

Jeden egzemplarz dowodu wpłaty pozostaje u płatnika w bloczku dla celów rozliczenia i kontroli, drugi zaś podatnik dołącza do odbitki dziennika kasowego.

Platnik ma obowiązek wypełnić na pokwitowaniu zgodnie z prawdą: imię i nazwisko (nazwę firmy) podatnika, jego miejsce zamieszkania albo siedzibę oraz miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (położenie zakładu).

Jeżeli osoba podatnika nie jest dobrze znana płatnikowi, należy na pokwitowaniu zanotować również numer wykupionej przez podatnika karty rejestracyjnej i nazwę wystawiającego ją urzędu skarbowego (rewizyjnego).

Pokwitowanie wystawia się z kwitariuszów urzędowego nakładu, które są drukami ścisłego zarachowania. Kwitariusze wydaje kasa urzędu skarbowego na podstawie zapotrzebowania płatnika za potwierdzeniem odbioru.

Platnicy obowiązani są wpłacać pobrane od podatników przedpłaty tego samego dnia w całości do kasy właściwego urzędu skarbowego bądź bezpośrednio, bądź na konto cze kowe PKO. urzędu skarbowego.

Za właściwy uważa się urząd skarbowy, w którego okręgu płatnik ma wyznaczone urzędowe miejsce badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Przepis ten, o obowiązku wpłacania pobranych od podatników przedpłat tego samego dnia w całości do kasy właściwego urzędu skarbowego bądź na odnośne konto w PKO. jest zbyt rygorystyczny i zdaniem naszym ponad wszelką wątpliwość nie wytrzyma próby życia.

Pomijając już okoliczność, iż pobranie w rzeźniach np. następować może w godzinach po zakończeniu urzędowania kas skarbowych lub oddziałów PKO. to już nie może być mowy o tym, by odprowadzanie pobranych przedpłat było możliwe w tym samym dniu dla lekarzy weterynaryjnych lub oglądaczy, jeśli ci dokonują poboru w gminach nieraz znacznie odległych od siedziby właściwego urzędu.

Wskazany byłby tu termin co najmniej 3-dniowy.

Dla wpłat z tytułu pobranych przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy płatnik obowiązany jest prowadzić w dwóch egzemplarzach przebitkowo dziennik kasowy według urzędowego wzoru. Po upływie dnia dziennik należy podsumować i uzgodnić z sumą dowodów wpłaty. Ponadto w przedziały „uwagi”, należy podawać sumy odprowadzone danego dnia do kasy urzędu skarbowego.

Najpóźniej do dnia 7 każdego miesiąca płatnik przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu odbitkę dziennika kasowego za ubiegły miesiąc wraz z dołączonymi do niej dowodami wpłaty (odbitkami pokwitowań).

Przesłanie odbitki dziennika urzędowi skarbowemu obowiązuje płatnika nawet wówczas, jeżeli w danym miesiącu pobrał od podatników wyłącznie opłaty od uboju albo za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa bez przedpłaty na podatek obrotowy i dochodowy.

Za czynności związane z obliczaniem i poborem przedpłat przyznaje się płatnikom wynagrodzenie w wysokości 3 proc. pobranych przedpłat. Sposób wypłaty wynagrodzenia ureguje zarządzenie Ministerstwa Skarbu.

Wpłacone przez podatników kwoty podlegają zarachowaniu przez właściwe dla podatników urzędy skarbowe (rewizyjne) w sposób następujący:

a) 30% przedpłaty — na zaliczkę na podatek obrotowy za dany miesiąc,

b) 70% przedpłaty — na zaliczkę na podatek dochodowy

na podstawie omawianego rozporządzenia nie zwalnia podatników od obowiązku obliczania obrotu i dochodu za każdy miesiąc i wpłacenia zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy i dochodowy bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca i składania właściwej władzy podatkowej deklaracji według przepisanej wzoru, a to stosownie do przepisów rozporządzeń ministra skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy oraz z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy.

Kwotę wpłaconych w ubiegłym miesiącu przedpłat podatnicy potrącają z kwoty należnych zaliczek miesięcznych, czyniąc o tym odpowiednią wzmiankę na składanych deklaracjach.

Zwłoka w płaceniu zaliczek na podatki

Na zasadzie rozporządzenia ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1945 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatki obrotowy i dochodowy, podatnicy obowiązani są wpłacać zaliczki miesięcznie bez wezwania władzy podatkowej w terminie do dnia 15 następnego miesiąca, składając równocześnie właściwej władzy podatkowej deklarację według ustalonego wzoru.

Pragniemy zwrócić uwagę zainteresowanych podatników na skutki zwłoki w płaceniu zaliczek i sposób postępowania, jaki stosują władze skarbowe w omawianych przypadkach.

Nie później niż 20-go dnia każdego miesiąca urząd skarbowy (rewizyjny) wzywa do przedłożenia deklaracji w terminie dni 3-ch tych podatników, którzy mimo wpłacenia zaliczki deklaracji nie złożyli.

W przypadku niewpłacenia zaliczki bądź konieczności domiaru, urząd skarbowy (rewizyjny) dokona domiaru lub wymiaru zaliczki wydając w tej mierze odpowiednią decyzję.

Decyzja ta jest jednocześnie upomnieniem egzekucyjnym. Wypełnia się ją przebitkowo w trzech egzemplarzach, z których jeden odkłada się do akt wymiarowych, zaś dwa pozostałe przekazuje się działowi rachunkowo-kasowemu.

Dział rachunkowo kasowy dokonuje przypisu wymierzonej lub domierzonej zaliczki i doręcza jeden egzemplarz decyzji podatnikowi, z pozostałym zaś egzemplarzem postępuje jak z tytułem egzekucyjnym na ogólnych zasadach, odnotowując w księgach bierczych datę doręczenia upomnienia oraz przekazując następnie tytuł wykonawczy działowi egzekucyjnemu.

Egzekucja zaliczki odbywa się na podstawie omawianej decyzji, która po zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności, stanowi w myśl § 14 P. E. tytuł wykonawczy.

Terminy płatności zaliczek miesięcznych na podatki obrotowy i dochodowy określone zostały rozporządzeniami ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacenia zaliczek na podatek dochodowy i obrotowy.

Określone tymi rozporządzeniami terminy płatności obowiązują oczywiście także w przypadku, gdy podatnicy nie wykonali w terminie obowiązku wpłacenia zaliczek wcale, bądź też wykonali go tylko częściowo, a władza podatkowa na podstawie art. 126 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym, ustaliła sama wysokość zaliczki drogą wydania i doręczenia podatnikowi odpowiedniej decyzji.

Od wpłat zatem na poczet zaliczek miesięcznych na podatki dochodowy i obrotowy, dokonywanych po upływie terminu płatności zaliczek, pobiera się dodatek za zwłokę w wysokości określonej w art. 38 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych, nie wyłączając przypadku, gdy władza podatkowa ustaliła podstawę obliczenia zaliczki w drodze oszacowania.

Wspomniana decyzja władzy podatkowej w sprawie ustalenia wysokości zaliczki zastępuje upomnienie egzekucyjne.

Ponieważ decyzja ta nie jest odrębnym upomnieniem egzekucyjnym, lecz jedynie je zastępuje, przeto od decyzji tej nie wolno pobierać opłaty za upomnienie.

Poradnik księgowego

Analiza rachunku zakupu i sprzedaży towarów

Jednym z najbardziej charakterystycznych rachunków księgi głównej jest rachunek zakupu i sprzedaży towarów. Na nim znajdujemy liczby księgowe obrazujące do pewnego stopnia zakres działalności przedsiębiorstwa. Rachunek zakupu i sprzedaży towarów jest również wskaźnikiem zyskowności, stanowi punkt wyjściowy dla ustalenia współczynnika kosztów i rentowności. Jeżeli ustalamy tzw. klucz procentowy zysku brutto i netto, czynimy to w przedsiębiorstwie handlowym przede wszystkim drogą analizy kształtowania się wszelkich kosztów związanych z kupnem i sprzedażą, w stosunku do wykazywanych obrotów na omawianym rachunku.

Poruszany temat ma i z innej przyczyny swe poważne znaczenie. Jakkolwiek rentowność identycznych przedsiębiorstw handlowych może być i po części jest różna, dadzą się ustalić przeciętne liczby procentowe zyskowności, które z jednej strony są dla kierownictwa względnie właściciela przedsiębiorstwa materiałem porównawczym, by stwierdzić dobrą względnie złą gospodarkę w danym przedsiębiorstwie, z drugiej natomiast dla czynników kontrolnych, rewidentów, wyciągnięciem odpowiednich wniosków z przeprowadzonej kontroli ksiąg handlowych.

Praktyczna strona tego materiału w większości wypadków wykazuje niezrozumienie tych zagadnień przez osoby zainteresowane, dając w pewnym końcowym wyniku liczby procentowe kosztów a w szczególności rentowności poważnie odbiegające od ogólnie ustalonych przeciętnych. W tych wypadkach albo wykazujemy nadmierny, niezgodny z rzeczywistością zysk albo stratę w przedsiębiorstwie. To też nie od rzeczy byłoby co pewien okres czasu przeprowadzać analizę rachunku zakupu i sprzedaży towarów z uwzględnieniem odpowiednich kosztów. Tego rodzaju dodatkowa czynność księgowego nakreśli kierownictwu stan faktyczny rentowności i umożliwi ewentualne konieczne przeciwdziałanie, o ile ujawnią się negatywne wyniki pracy z dokonanej działalności handlowej.

Sposoby przeprowadzenia takiej koniecznej analizy są różne. Podajemy poniżej przykładowo jedną z nich. Jak wygląda to w moim czy w naszym przedsiębiorstwie, to pytanie, na które winna nam odpowiedzieć nasza księgowość.

Jako przykład przyjmujemy dokonany obrót na rachunku zakupu i sprzedaży towarów w pewnym przedsiębiorstwie handlowym w ubiegłym roku, tj. 1945, za okres 6 miesięcy. Przedstawiony rachunek wykazuje obroty dokonane

jednym artykułem, którego sprzedano za omawiany okres 11.156 kg.

Rk. Zakupu i sprzedaży towarów			
Bil. Otwarcia	30.140,—	Różne R-ki	278.383,50
Różne R-ki	264.256,05	Bil. Zamkn.	47.207,—
Zysk	31.194,45		
	<u>325.590,50</u>		<u>325.590,50</u>

Poszczególne rachunki wynikowe wykazują następujące wyniki, związane bezpośrednio z obrotem zakupu i sprzedaży towarów:

a) Rachunek ogólnych wydatków	stratę	zł 12.804,80
b) " prowizji	"	zł 2.150,—
c) " nieściągalnych odbiorców	"	zł 1.400,—
d) " amortyzacja ruchomości	"	zł 450,—

Koszty przewozu towarów, znajdujące się w obrótach na wyżej przedstawionym koncie, wynoszą zł 10.416,—.

Przeciętna wartość zapasu towarów na końcu każdego miesiąca (za okres 6 miesięcy) wynosiła zł 37.520,—.

Na podstawie tych danych sporządzamy wypracowanie analityczne, a mianowicie:

Analiza pierwsza:			
1	Wartość sprzedaży towarów	zł 278.383,50,	co stanowi 100% (Strona „Ma” R-ku Towarów).
1.	Koszty:		
a)	koszty przewozu	zł 10.416,—	
b)	ogólne wydatki	zł 12.804,80	
c)	provizje	zł 2.150,—	25.370,80 . . . 9,1%
3.	Straty interesu towarowego:		
a)	nieściąg. odbiorcy	zł 1.400,—	
b)	odpisy ruchom.	zł 450,—	1.850,— . . . 0,7%
4.	Cena zakupu sprzedanych towarów łącznie z zapasem początkowym	zł 294.396,05	
	mniej zapas końcowy	zł 47.207,—	
		<u>zł 247.189,05</u>	
	mniej koszt przewozu	zł 10.416,—	236.773,05 . . . 85,0%
5.	Czysty zysk działu towarow.	14.389,65	. . . 5,2%
	razem jak w pkt. 1	zł 278.283,50	. . . 100%

Szybkość obrotu towarami otrzymamy, jeżeli koszty własne towarów podzielimy przez przeciętny zapas towarów.

Koszt własny wynosi 236.773,05 plus koszty przewozu zł 10.416,—
 $236.773,05 + 10.416,— = 247.189,05$ 365
 $\frac{37.590,—}{247.189,05} = 6,50$ roku = 6,59

to jest 55 dni. Tyle dni było potrzeba by jeden raz obrócić towarem.

Procentowy stosunek kosztów w stosunku do zakupu i sprzedaży.

	w procentach	
	a). ceny zakupu	b). ceny sprzedaży
1. koszty przewozu	4,4	3,7
2. ogólne wydatki	5,4	4,6
3. prowizje	0,9	0,8
4. inne straty interesu towarowego	0,8	0,7
Razem	11,5	9,8
Zysk netto działu towarowego	6,1	5,2

Powyższe liczby procentowe są zgodne z wykazami w pierwszej analizie, dając dodatkowo porównanie kosztów w stosunku do zakupu i sprzedaży.

Współczynnik kosztów otrzymujemy dzieląc koszty przez zysk brutto (cena sprzedaży po odjęciu ceny kosztów własnych).

$\frac{14.954,80}{278.383,50 - 247.189,05} = \frac{14.954,80}{31.194,45} = 0,479$, tj. 47,9%

Biorąc natomiast pod uwagę wszelkie koszty otrzymamy:

$\frac{16.804,80}{31.194,45} = 0,538$ tj. 53,8%. Oznacza to, że jeżeli ze sprzedaży towarów uzyskujemy zł 100,—, to z tej sumy przypada na pokrycie wszelkich kosztów towarowych zł 53,80.

Współczynnik zysku otrzymamy, dzieląc zysk brutto przez dokonany obrót sprzedanych towarów a więc:

$\frac{31.194,45}{278.383,50} = 0,112$, to jest 11,2%. I tutaj identycznie jak przy współczynniku kosztów stwierdzamy, że sprzedając towarów za zł 100 osiągamy zysk brutto w wysokości zł 11,20.

Analiza w stosunku do jednostki danego towaru.

Ogółem sprzedaliśmy danego towaru 11,256 kg za zł 278.383,50, czyli przeciętna cena sprzedaży wynosiła zł 24,73. Biorąc wreszcie pod uwagę uzyskaną przeciętną cenę za jednostkę możemy wyliczyć, ile złotych poszczególnych kosztów przypada na 1 kg.

1. Cena zakupu	zł 21,03
2. koszty przewozu	" 0,92
3. ogólne koszty	" 1,34
4. inne straty interesu towar.	" 0,16
5. zysk netto	" 1,28

ogółem jak wyżej zł 24,73

Niezależnie od w ten sposób przeprowadzonej liczbowej analizy dobrze jest posługiwać się wykresami graficznymi, które tym większą posiadać będą wartość, im liczniejszy sporządzimy zestaw okresów działalności.

mgr M. Nowicki

Podstawy prawne zrzeszeń gospodarczych sektora prywatnego

Szerokiemu ogółowi przemysłowców i kupców sektora prywatnego są mało znane podstawy prawne, na których opierają swój byt różne związki gospodarcze tego sektora, j. np. związki kupieckie. Świadczą o tym liczne zapytania w tej materii, zwłaszcza o ile chodzi o właściwość władz do zatwierdzania statutów takich organizacji, o formę i treść tych statutów itd.

Do roku 1934 podstawy prawne do tworzenia związków gospodarczych dla celów niezarobkowych a więc organizacji zawodowych kupców i przemysłowców mieściły się w „Prawie przemysłowym” z 7. VI 127 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), mianowicie w dziale V tego prawa, noszącym tytuł „Korporacje i związki korporacyj”. Art. 69 tego prawa postanawiał, że celem spełnienia zadań o charakterze zawodowym a zwłaszcza celem obrony interesów gospodarczych samoistni przemysłowcy i kupcy mogą zrzeszać się na zasadzie postanowień niniejszego rozporządzenia w korporacje (stowarzyszenia, związki, zrzeszenia itd.) W dalszych swych postanowieniach Prawo przemysłowe określało dokładnie cele i zadania tych organizacji, okręg działalności, treść statutu, ustrój wewnętrzny itd. Władzą, powołaną do zatwierdzenia statutu, była władza przemysłowa I instancji, czyli starostowie powiatowi a w wielkich miastach zarząd miejski. Po zatwierdzeniu statutu korporacji uzyskiwała osobowość prawną.

Korporacje mogły być łączyć się w organizacje nadrzędne, czyli w związki korporacyj, które po zatwierdzeniu statutu przez władzę przemysłową wojewódzka względnie przez ministra Przemysłu i Handlu (zależnie od zasięgu terytorialnego związku) również miały osobowość prawną.

Powyższe przepisy ustawy przemysłowej nie stanowiły jednak wyłącznej podstawy prawnej dla organizacji zawodowych przemysłowców i kupców. Mogli oni mianowicie organizować się również na zasadzie ogólnych przepisów prawa o stowarzyszeniach. Podkreślał to wyraźnie art. 110 Prawa przemysłowego zaznaczając, że „postanowienia niniejszego działu nie uszczuplają prawa prowadzących przemysł (lub handel) do zrzeszenia się w stowarzyszeniach”. Zresztą prawie wszystkie poważniejsze organizacje zawodowe i gospodarcze przemysłowców i kupców na całym obszarze Rzeczypospolitej organizowały się na podstawie prawa o stowarzyszeniach a to głównie dlatego, że wymienio-

ne podstawy organizacyjne prawa przemysłowego zakrojone wybitnie na miarę cechową, nie bardzo się nadawały do nowoczesnych związków gospodarczych przemysłu i kupiectwa. Stwierdzają to wyraźnie motywy ustawodawcze do noweli do ustawy przemysłowej z roku 1934, w których zaznacza się, że charakter cechowy organizacji, ustalony obowiązującą ustawą przemysłową, nie nadaje się dla tzw. wielkiego przemysłu, jak o tym poucza dotychczasowe doświadczenie. Należy stwierdzić — czytamy dalej — że poza rzemiosłem, przemysł wielki i kupiectwo nie korzysta z postanowień ustawy przemysłowej o korporacjach przemysłowych oraz ich związkach. Zrzeszenia przemysłu fabrycznego szukają form organizacyjnych w innych przepisach prawnych, mianowicie w prawie o stowarzyszeniach, prawie o spółkach akcyjnych, o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością itp.

Ta dwutorowość organizacyjna była — jak stwierdziły ówczesne czynniki rządowe — sprzeczna nie tylko z ogólnymi interesami przemysłu, lecz i z państwową polityką gospodarczą, prowadzoną pod kątem widzenia powszechnej równowagi gospodarczej i potrzeb Państwa. Polityka państwowa wysuwała konieczność uregulowania form organizacji przemysłowych i kupieckich przez stworzenie jednolitych podstaw prawnych dla zrzeszeń przemysłowych i kupieckich, przez daleko idące przystosowanie ich do spełnienia zadań samopomocy gospodarczej natury ogólnej, z uwzględnieniem charakterystycznych odrębności poszczególnych gałęzi przemysłu i handlu, jako też do podniesienia poziomu technicznego współpracy różnych rodzajów przemysłu i handlu przez dostosowanie organizacji przemysłowych i kupieckich do warunków zespolonego i jednolitego organizmu gospodarczego Państwa, wreszcie przez poddanie tego rodzaju zrzeszeń kontroli legalizacyjnej i rejestracyjnej władz centralnych a to jeszcze z uwagi na to, że organizacje przemysłowe i kupieckie stanowią istotną podstawę rozwoju samorządu gospodarczego.

Zgodnie z tymi zasadami nowela do ustawy przemysłowej z 10 marca 1934 r. zreformowała cały ustrój prawny związków przemysłowych i kupieckich wszelkiego rodzaju określając ich zakres działania, charakter prawny, formę statutową, sprawy oddziałów itd.

Art. 69 postanawia, że celem popierania rozwoju prze-

mysli i handlu pod względem technicznym i gospodarczym oraz pozyskiwania krajowych i zagranicznych rynków zbytu, jak również celem obrony interesów gospodarczych zrzeszonych, prowadzący samodzielnie przedsiębiorstwa przemysłowe (i handlowe) jednego lub więcej rodzajów przemysłu (handlu) mogą w liczbie co najmniej trzech stowarzyszać się **wyłącznie** na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia w **zrzeszenia przemysłowe** o celach niezarobkowych. Kładźmy nacisk na wyraz „**wyłącznie**”, który oznacza, że dla celów bądź popierania rozwoju przemysłu (handlu) pod względem technicznym i gospodarczym, bądź pozyskiwania krajowych i zagranicznych rynków zbytu, bądź wreszcie obrony interesów gospodarczych członków, przemysłowcy (kupcy) nie mogą łączyć się w organizacje na podstawie innych przepisów (np. prawa o stowarzyszeniach) niż przepisy prawa przemysłowego. To ostatnio wymienione prawo jest jedynym i wyłącznym źródłem powstawania tego rodzaju związków oraz form ich działalności. Związki te prawo przemysłowe nazywa ogólnie „zrzeszeniami przemysłowymi”, jakkolwiek podpadają pod nie, nie tylko przemysł w ścisłym tego słowa znaczeniu, lecz także handel, komunikacja i przedsiębiorstwa usługowe. Ogólna nazwa „zrzeszenie”, użyta w ustawie, bynajmniej nie oznacza, jakoby dana organizacja musiała koniecznie obrać sobie takie same określenie, np. „Zrzeszenie Kupców Branży Spożywczej”, lecz może ona określać się także inaczej, np. „związek” — „stowarzyszenie” — „zjednoczenie” itp.

Zrzeszenie jest osobą prawną; może ono nabywać i zbywać majątek nieruchomości i ruchomy, zawierać wszelkiego rodzaju zobowiązania, pozywać i być pozywane. Za swe zobowiązania zrzeszenie odpowiada tylko swoim majątkiem. Osobowość prawną otrzymuje zrzeszenie przez zatwierdzenie jego statutu, które to uprawnienie należy do ministra Przemysłu i Handlu (art. 73). W obecnej strukturze organizacyjnej władz centralnych podział kompetencji w tym zakresie jest taki, że statuty zrzeszeń ściśle przemysłowych zatwierdza minister Przemysłu, statuty zaś zrzeszeń kupieckich — minister Apropowizacji i Handlu. Wprawdzie ten sam artykuł postanawia, że właściwi ministrowie władni są uprawnienie do zatwierdzenia statutów przelać na władzę przemysłową wojewódzką, dotąd jednak to nie nastąpiło, czego dowodzą konkretne wypadki zatwierdzenia takich statutów przez władze centralne. Jeśli już mowa o statucie zrzeszenia, to art. 71 określa dokładnie dane, jakie statut taki powinien zawierać.

Zrzeszenie ma prawo zakładać oddziały, o ile to jest przewidziane w statucie. Założenie oddziału podlega zgłoszeniu u wojewody właściwego dla miejsca siedziby cen-

trali, jak i u wojewody właściwego dla miejsca siedziby oddziału.

Nadzór nad zrzeszeniami sprawuje właściwy minister (minister Przemysłu albo minister Apropowizacji i Handlu) przez swoje organa (władza wojewódzka).

Zrzeszenie ma w zasadzie charakter organizacji wolnej w tym znaczeniu, że wstępowanie do niego na członków zależy od swobodnego uznania przedsiębiorstw. Jednak na wniosek zrzeszenia, uchwalony zwykłą większością głosów, władza centralna może zarządzić, że do tego zrzeszenia obowiązani są należeć wszyscy przemysłowcy (kupcy), którzy w okręgu zrzeszenia prowadzą samodzielne przedsiębiorstwa danego rodzaju przemysłu. Dalej idące postanowienia zawiera art. 76, według którego władza centralna może na wniosek przemysłowców (kupców) i po wysłuchaniu opinii zainteresowanych izb przemysłowo-handlowych powołać **zrzeszenia przymusowe** dla danego rodzaju (danych rodzajów) przemysłu (handlu), o ile zachodzi potrzeba utworzenia takich zrzeszeń, a brak dostatecznej w tym kierunku inicjatywy ze strony bezpośrednio zainteresowanych. W jednym i drugim przypadku, tj. zarówno w przypadku powołania zrzeszenia z urzędu jak i w razie przeobrażenia się wolnego zrzeszenia na przymusowe na podstawie własnej uchwały, członkowie są obowiązani płacić składki, ustalone w statucie a zatwierdzone przez władze centralne po wysłuchaniu opinii izb przemysłowo-handlowych, pod rygorem ściągnięcia ich w drodze administracyjnej.

Zrzeszenie przemysłowe jednego lub więcej rodzajów przemysłu (handlu) mogą jako osoby prawne łączyć się w związki dla osiągnięcia tych samych celów, dla jakich powstają zrzeszenia. Do utworzenia takiego związku niezbędne są uchwały większości zainteresowanych zrzeszeń, istniejących na danym obszarze a mających wchodzić w skład związku. Statut związku zatwierdza również minister Przemysłu względnie minister Apropowizacji i Handlu, który także sprawuje nadzór nad związkiem bezpośrednio lub za pośrednictwem swych niższych organów. Zresztą co do organizacji związku i jego ustroju wewnętrznego mają zastosowanie te same przepisy, które dotyczą się zrzeszeń, z tym jednak wyjątkiem, że związek zrzeszeń nie może być powołany do życia zarządzeniem władz centralnych, że nie może on przekształcić się na organizację przymusową na podstawie własnej uchwały i że składki do związku nie mogą być ściągane w drodze administracyjnej. Związek zrzeszeń jest zatem wolnym porozumieniem zainteresowanych zrzeszeń, które jednak — podobnie jak zrzeszenia same — opierać się może wyłącznie na przepisach ustawy przemysłowej, nie zaś na prawie o stowarzyszeniach.

W. G.

Wiadomości różne i komunikaty:

Wykazy potrąceń podatku od wynagrodzeń

Stosownie do postanowień art. 14 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń, kwoty należnego podatku, potrącone przez pracodawcę przy wypłacie wynagrodzenia lub ponoszone przez pracodawcę z własnych funduszy, jak również kwoty dodatkowych opłat, pracodawca obowiązany jest wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanej wzoru lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Minister Skarbu ma prawo zwolnienia większych przedsiębiorstw, zatrudniających znacznie większą liczbę pracowników a prowadzących prawidłowe księgi handlowe, od obowiązku składania wykazów potrąceń albo list płacy. Uprawnienie to może minister Skarbu przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

Dyrektorzy izb skarbowych upoważnieni byli do zwalniania od obowiązku składania wykazów potrąceń albo list płacy pracodawców prowadzących prawidłowe księgi handlowe a zatrudniających ponad 200 pracowników.

Izba skarbową zarządzeniem z dnia 14 czerwca 1946 r. poleciła w związku z tymi postanowieniami zawiadomić pracodawców zatrudniających mniej niż 200 pracowników, którym zezwolono na nieprzedkładanie wykazów potrąceń na podstawie § 90 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego do or-

dynacji podatkowej, że izba skarbową cofnęła zezwolenie, ponieważ według powołanego na wstępie przepisu, zezwolenia takie udzielone być mogą tylko pracodawcom zatrudniającym ponad 200 pracowników.

Pracodawcy ci mieli obowiązek przedkładania przepisanych wykazów potrąceń lub odpisów list płacy począwszy od wynagrodzeń wypłaconych w miesiącu czerwcu br.

Zezwolenia udzielone na podstawie § 90 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej pracodawcom zatrudniającym ponad 200 pracowników, miały pozostać nadal w mocy.

Miarodajna przy tym miała być ilość zatrudnionych pracowników, chociażby ilość pracowników, za których opłać się podatek, była mniejsza.

Takie uregulowanie sprawy przedkładania wykazów potrąceń lub odpisów list płac było aktualne do miesiąca czerwca 1946 r. włącznie.

Począwszy jednak od dnia 1 lipca 1946 r. wchodzi w życie dekret uchwalony w dniu 6 czerwca 1946 r. przez Radę Ministrów a nowelizujący omawiane przepisy o składaniu wykazów potrąceń.

W myśl tej noweli dotychczasowe uprawnienia ministra Skarbu a w konsekwencji i dyrektorów izb skarbowych do zwalniania niektórych pracodawców od obowiązku przedkładania wykazów potrąceń zostało uchylone w całości i to najprawdopodobniej z uwagi na to, iż projektuje się w rozporządzeniu ministra Skarbu do art. 60 ust. 3 nowego dekretu

o postępowaniu podatkowym, przelanie na naczelników urzędów skarbowych prawa zwalniania płatników podatku od wynagrodzeń na ich wnioski od obowiązku składania wykazów potrąceń lub też odpisów list płacy w przypadkach, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi uproszczone, (tzn. w żadnym razie nie będą mogły ze zwolnienia korzystać płatnicy prowadzący księgi podatkowe).

W tym miejscu należy podkreślić, iż również w żadnym razie ze zwolnienia nie będą mogły korzystać zakłady i instytucje, nie mające charakteru przedsiębiorstw, które by prowadziły prawidłowe księgi handlowe lub księgi uproszczone w rozumieniu dekretu o postępowaniu podatkowym.

Nie było to możliwe i dotychczas (tzn. do dnia 1 lipca 1946 r.) pod rządem dawnych przepisów.

Doręczone płatnikom decyzje zwalnijące mogą być — w myśl wspomnianego projektu rozporządzenia ministra Skarbu o wykonaniu dekretu o postępowaniu podatkowym — przez naczelników urzędów skarbowych odwołane w każdym czasie także w przypadku, gdy decyzje nie zawierają wzmianki o możliwości ich odwołania.

Jak widzimy, projektuje się dla naczelników urzędów skarbowych daleko idące w tej mierze upoważnienie, przy czym zezwolenia naczelników urzędów skarbowych nie podlegają jakimkolwiek ograniczeniom zarówno ze względu na kategorię pracodawców, ilość zatrudnionych pracowników, czy swobodę przyznawania zwolnienia według własnego uznania.

W okresie obecnym, tj. od 1 lipca 1946 r. począwszy do chwili wejścia w życie będącego w fazie opracowania rozporządzenia ministra Skarbu mamy istotnie do czynienia z luką w uregulowaniu omawianego zagadnienia.

W rzeczy samej, gdyby ściśle stosowano obowiązujący stan prawny, udzielone ostatnio zwolnienia dla pracodawców zatrudniających ponad 200 pracowników, nie miałyby oparcia w przepisach prawnych.

Musimy jednak przyjąć — stosując zasady postępowania będące podstawą wspomnianego na wstępie zarządzenia izby skarbowej — iż z zezwoleń tych pracodawcy będą mogli bez zgłębszych zastrzeżeń korzystać tak długo, jak nie zostaną powiadomieni o cofnięciu tychże zezwoleń przez właściwą władzę podatkową.

Jeśli chodzi o same wykazy potrąceń, to muszą one zawierać dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Z uwagi na to, że jak wskazuje praktyka większość pracodawców dla zaoszczędzenia znacznego nieraz nakładu pracy dołącza raczej przebitki list płacy, zwracamy uwagę, iż listy te (stosownie do przepisanej wzoru wykazu potrąceń Nr 19 d § 292, 293 instrukcji podatkowej) zawierają muszą dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń a mianowicie:

1. Nr. kolejny,
2. Nazwisko i imię pracownika (należy przy tym wykazać wszystkich zatrudnionych pracowników z wyjątkiem tych, którzy nie podlegają podatkowi — do

36.000 zł w stosunku rocznym — i co do których pracodawcy zostali zwolnieni od obowiązku ponoszenia dodatkowej opłaty),

3. Spełniane funkcje (spełnianą funkcję oznacza się w skrócie np. dyrektor, robotnik itp.),
4. Stan cywilny — ilość dzieci na utrzymaniu (stan cywilny oznaczyć: żonaty (zameżna) od dnia..... 19..... r.; nieżonaty (niezameżna). Wykazuje się nie posiadające własnych źródeł dochodu dzieci ślubne, nieślubne, przysposobione i pasierbów do lat 18 oraz te dzieci starsze w wieku do lat 24, które pobierają naukę lub odbywają praktykę zawodową),
5. Rodzaj wynagrodzenia; okresowe, okresowe zmienne, nieokresowe (podać rodzaj wypłaconego wynagrodzenia, oznaczając: okresowe, okresowe zmienne, nieokresowe z wyjątkiem wynagrodzeń jednorazowych, które wykazać należy oddzielnie.)
6. Data wypłaty wynagrodzenia,
7. Kwoty wypłaconych wynagrodzeń:
 - a) za czas,
 - b) w gotówce,
 - c) w naturze,
 - d) zwolnionych od podatku (art. 5) — celem obliczenia opłaty dodatkowej,
8. Kwoty wynagrodzeń w stosunku rocznym,
9. Stopę procentową podatku od wynagrodzeń,
10. Podatek od wynagrodzeń,
11. Suma wynagrodzenia nieokresowego (jednorazowego) — do wynagrodzeń nieokresowych (jednorazowych) zalicza się m. in. gratyfikacje, świąteczne, bilansowe, urlopowe itp.,
12. Wynagrodzenie nieokresowe (jednorazowe) poprzednio wypłacone w danym roku kalendarzowym,
13. Łączna suma wynagrodzeń nieokresowych bieżących i poprzednio wypłaconych,
14. Wynagrodzenie nieokresowe (jednorazowe) łącznie z wynagrodzeniem okresowym obliczone w stosunku rocznym,
15. Stopa procentowa podatku od wynagrodzeń nieokresowego (jednorazowego),
16. Podatek od wynagrodzenia nieokresowego (jednorazowego).
17. Razem podatek z pkt. 10 plus 16 potrącony:
 - a) bez zniżki lub zwolnienia,
 - b) ze zniżką lub zwolnieniem,
18. Suma wynagrodzeń do obliczenia dodatkowej opłaty,
19. Suma tych wynagrodzeń obliczona w stosunku rocznym,
20. Dodatkowa opłata z art. 13 dekretu.

Z uwagi na to, że lista płac normalnie nie zawiera wszystkich wymaganych danych, radzimy zainteresowanym pracodawcom uzupełnić te listy danymi z odnośnych rubryk przepisanej wzoru „Wykaz potrąceń” (który otrzymać można w każdym urzędzie skarbowym), a które to rubryki nie są przewidziane w będących w użyciu listach płac.

Wznowienie przydziałów samochodów dla firm prywatnych

W drugiej połowie lipca 1946 r. osoby ubiegające się o uzyskanie samochodów z demobilu kanadyjskiego napotykały na trudności w zrealizowaniu asygnat wystawianych na te samochody. Asygnaty straciły ważność z dniem 31-go lipca br. Wielu ubiegających się o uzyskanie samochodu nie miało możliwości otrzymania samochodów.

Chcąc przyjść z pomocą zainteresowanym, Izba wznowiła przyjęcie podań na samochody, które będą przyjmowane w terminie nieprzekraczalnym do 20 sierpnia br. Po tym terminie podań na przydziały samochodów więcej przyjmować się nie będzie. Podania od reflektantów przyjmować się będzie narazie bez pobierania opłat z zaznaczeniem, że przyjęcie podania nie zobowiązuje Izby do przydziału.

Posiadacze niezrealizowanych asygnat winni złożyć je w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu najpóźniej do dnia 20 sierpnia br., celem przedłużenia ich ważności. Zaznacza się, że asygnaty prolongowane i niezrealizowane w terminie wyznaczonym w prolongacie tracą swoją ważność bez możliwości dalszej prolongaty.

Izba rozporządza przyczepkami samochodowymi i to dwojakiego rodzaju:

- a) z demobilu kanadyjskiego o nośności od 3—12 ton i 8—12 kół. Przyczepy te wykazują stopień zużycia od 30—50%, lecz są w stanie dobrym. Cena waha się w granicach od 45—50 tys. złotych,

- b) przyczepki 4-kołowe krajowej produkcji o nośności 3 ton i cenie 90 tys. złotych — loco Starachowice.

Podania w terminie nieprzekraczalnym do 20 sierpnia br. należy składać w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu, ul. Mickiewicza 31.

Tłuszcze techniczne

roślinne i zwierzęce - twarde wzgl. płynne

k u p u j e

Chem. Fabr. JAN KAJEWSKI

dawniej „BLASK”

POZNAŃ, ulica Kantata 10 - tel. 16-70, 16-71

MEBLE GIĘTE I BIUROWE

Urządzenia biurowe, szkolne, restauracyjne i kinowe
Poznańska Centrala Mebli Giętych i Biurowych
LEON KONIECZNY
 POZNAŃ, ulica 27 Grudnia 5 — Telefon 39-71
 Przedstawicielstwa Fabryczne

Opł. pocztowa uiszczona ryczałtem

Adres dla zwrotu: Administracja „Tygodnika Gospodarczego” Księgarnia Wilak, Poznań Kantaka 10

Centrala Zaopatrzenia i Zbytu

Dyrekcji Przemysłu Miejscowego

POZNAŃ

ulica Chełmońskiego 10
 Telefon 68-01

poleca:

**Komplety maszyn młyńskich
 i części wymiennych:**

ASPIRATORY
 ELEWATORY
 PERLAKI
 ŁUSZCZARKI.

Maszyny i narzędzia rolnicze:

SORTOWNIKI
 MŁOCKARNIE
 PARNIKI
 SIECZKARNIE.

Inspektowe ramy i okna impregnowane.
 Przedmioty gospodarstwa domowego:
 wiadra, patelnie, rury i kolanka do pieców.

Ceny niskie i dogodne warunki dostaw!

Chłuba POLSKIEJ PRODUKCJI

Wiśniówka Złota
 Siwucha Klubowa
 Likier Monastique
 Podbięta

KANTOROWICZA

Hurtownia Drogerijna

Władysław Kaiser

Poznań, ul. Półwiejska 39 — Tel. 19-63

CHEMIKALIA WSZELKIEGO RODZAJU:

DLA PRZEMYSŁU: aptecznego - chemicznego - spożywczego - cukierniczej o (żelatyna) - garbarskiego mydlarskiego - papierniczego

OLEJE chemiczne - roślinne - zwierzęce i mineralne
KWASY siarkowy - solny - azotowy - mrówczany - mleczny
Środki dezynfek. i impregnac. - Lyzol - kreolina itd.
WOSKI

FARBY w wszelkich kolorach: ziemne - olejne i chemiczne. - Ultramaryna, jak również barwniki

WAZELINA techniczna i medyczna

BANK ZWIĄZKU SPÓŁEK ZAROBKOWYCH S. A.

BANK DEWIZOWY

załatwia wszelkie czynności wchodzące w zakres bankowości.

Instytucja Centralna w Poznaniu, Plac Wolności 15 — tel. 15-26, 19-67, 46-80.

Oddziały: Bydgoszcz, Bytom, Bielsko-Biała, Chorzów, Elbląg, Elk, Gdańsk, Gdynia, Grudziądz, Jelenia Góra, Katowice, Kielce, Kraków, Kwidziń, Łódź, Malbork, Olsztyn, Opole, Piotrków, Płock, **Poznań**, Sosnowiec, Szczecin, Toruń, Warszawa, Wałbrzych, Wrocław, Zabrze, Zielona Góra.

Bank udziela kredytów dla średniego i drobnego przemysłu oraz rzemiosła i handlu.

Ogłoszenia przyjmuje dla instytucji i przedsiębiorstw państwowych oraz firm pozostających pod zarządem państwowym „P. A. P.” Polska Agencja Prasowa, Poznań, Sew. Mielżyńskiego 8 — telefon 42-63.

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
 w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
 Tel.: 78-82, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska Agencja Reklamy Fr. Krajna — Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 7 — Telefon 30-80 i oddz. Kraków, Rynek Gl. 46 — Tel. 503-66 — Bydgoszcz, Al. 1 Maja 16 — Toruń, ul. Mostowa 38.

Administracja: Księgarnia Wilak Poznań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
 Konto P. K. O. — V - 4085
 Cena numeru 10,— zł, prenumerata kwartalnie 100,— zł